

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๖๐

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๖๐ เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เสนอต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ และประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕๘/๒๕๕๙ วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งมีหลักการเพื่อปรับปรุงกฎหมายว่าด้วย ภาษีสรรพสามิต เนื่องจากกฎหมายที่ใช้ในการบริหารจัดการเก็บภาษีสรรพสามิตใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ไม่สอดคล้องกับสภาพทางเศรษฐกิจ และรูปแบบการประกอบธุรกิจในปัจจุบัน อีกทั้งกฎหมายในปัจจุบันมีอยู่ มากมายหลายฉบับ ทำให้เกิดความยุ่งยาก ซับซ้อน และเป็นอุปสรรคในการศึกษาทำความเข้าใจของผู้มีหน้าที่ เสียภาษี และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน

ซึ่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๖๐ มีเจตนารมณ์เพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ใช้ในการ จัดเก็บภาษีสรรพสามิตอย่างบูรณาการ โดยยกเลิกกฎหมายที่ใช้ในการบริหารจัดการเก็บภาษีทั้ง ๗ ฉบับ และจัดร่างประมวลกฎหมายภาษีสรรพสามิตภายใต้หลักการพื้นฐานกฎหมายภาษีอากรที่ดี ๖ ประการ คือ สดวกและความชัดเจน (Simplicity) ความยุติธรรม (Equity/Fairness) ความโปร่งใส (Transparency) การเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต (Effectiveness/Efficiency) การป้องกันการ หลีกเลี่ยงภาษี (Anti-Tax Avoidance) และการก้าวสู่ความเป็นสากล (Internationalization) ทั้งนี้ เพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจน เป็นธรรม โปร่งใส ป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษี และเพิ่มประสิทธิภาพในการ จัดเก็บภาษี โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๔ ตอนที่ ๓๒ ก วันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๐ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่กฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยสุรา กฎหมายว่าด้วยยาสูบ กฎหมายว่าด้วยไพ่ กฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสรรพสามิต และกฎหมายว่าด้วย การจัดสรรเงินภาษีสุรา ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว บทบัญญัติในบางส่วนจึงไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ และสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ การกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับภาษีสรรพสามิตไว้ในกฎหมายหลายฉบับ ทำให้เกิดความไม่สะดวกในการใช้ทั้งแก่ประชาชนผู้มีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายและส่วนราชการผู้ปฏิบัติงาน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิตทั้งระบบ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๖๐ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓ หมวด และบทเฉพาะกาล มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๑๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยสุรา กฎหมายว่าด้วยยาสูบ กฎหมายว่าด้วยไฟ กฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสรรพสามิต และกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสุรา (มาตรา ๓)

๒. กำหนดบทนิยามศัพท์ “ภาษี” “สินค้า” “บริการ” “ราคาขายปลีกแนะนำ” “รายรับ” “ผลิต” “นำเข้า” “ดัดแปลง” “โรงงานอุตสาหกรรม” “สถานบริการ” “สถานแสดงรถยนต์เพื่อขาย” “คลังสินค้าทัณฑ์บน” “ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม” “ผู้ประกอบการกิจการสถานบริการ” “ผู้นำเข้า” “ผู้ดัดแปลง” “เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บน” “เขตปลอดอากร” “เขตประกอบการเสรี” “แอสเอ็มสรรพสามิต” “เครื่องหมายแสดงการเสียภาษี” “เจ้าพนักงานสรรพสามิต” “พนักงานเจ้าหน้าที่” “อธิบดี” “รัฐมนตรี” (มาตรา ๔)

๓. หมวด ๑ การจัดเก็บภาษีสรรพสามิต

๓.๑ ส่วนที่ ๑ บททั่วไป

๑) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจในการออกระเบียบเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ วิธีการคำนวณปริมาณหรือมูลค่าของสินค้าเพื่อเสียภาษี การบรรจุภาชนะ ชนิด และลักษณะของภาชนะ การระบุข้อความหรือเครื่องหมายบนภาชนะและการแสดงปริมาตรสินค้าที่บรรจุในภาชนะ การเก็บและการขนย้ายสินค้า การเก็บการขนย้ายและการใช้วัตถุดิบ เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสินค้า และการประกอบกิจการสถานบริการ (มาตรา ๖)

๒) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจในการตีความประเภทสินค้าและบริการตามบัญชีพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตท้ายพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๗)

๓) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจอนุญาตให้เลื่อนกำหนดเวลาในการยื่นแบบรายการภาษี การอุทธรณ์หรือการแจ้งต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ออกไปตามควรแก่ความจำเป็นถ้าผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติ มีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาได้หรือกรณีมีเหตุจำเป็นเป็นการทั่วไปที่จะทำให้ผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ไม่อาจปฏิบัติภายในกำหนดเวลาได้ อธิบดีจะประกาศขยายกำหนดเวลาออกไปตามสมควรจนกว่าเหตุดังกล่าวจะหมดสิ้นไปได้ (มาตรา ๘)

๔) กำหนดให้อธิบดีหรือสรรพสามิตพื้นที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าจัดการแปลงบรรดาบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวกับหรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าเกี่ยวกับการเสียภาษีหรือการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ที่เป็นภาษาต่างประเทศให้เป็นภาษาไทยให้เสร็จและส่งภายในกำหนดเวลาที่เห็นสมควร (มาตรา ๙)

๕) กำหนดให้การคำนวณเงินตราต่างประเทศเป็นเงินตราไทยเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนที่ใช้ในการจัดเก็บอากรศุลกากร (มาตรา ๑๐)

๖) กำหนดให้การจัดส่งหนังสือเรียก หนังสือแจ้งให้เสียภาษี หรือหนังสืออื่นที่มีถึงบุคคลใดเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตนำไปส่ง ณ ภูมิลำเนา หรือสำนักงานของบุคคลนั้นในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของบุคคลนั้น ถ้าไม่สามารถส่งหนังสือตามวิธีการดังกล่าวได้ จะกระทำโดยวิธีปิดหนังสือนั้นในที่ซึ่งเห็นได้โดยง่าย ณ สำนักงาน โรงงานอุตสาหกรรม ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ของผู้รับนั้น หรือโฆษณาข้อความย่อในหนังสือพิมพ์หรือวิธีการอื่นใดตามที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๑)

๗) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจเข้าไปหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อทำการตรวจค้น ยึด หรืออายัดบัญชี เอกสารหรือหลักฐานอื่นเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการหลีกเลี่ยงภาษีได้ทั่วราชอาณาจักร โดยต้องกระทำในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระ

อาทิตย์ตก หรือในระหว่างเวลาทำการของผู้ประกอบกิจการนั้น เว้นแต่การตรวจค้น ยึด หรืออายัดในเวลาดังกล่าวยังไม่แล้วสิ้นก็จะกระทำต่อไปก็ได้ (มาตรา ๑๒)

๘) กำหนดให้บุคคลที่ประสงค์จะให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานสรรพสามิตปฏิบัติงานในวันหยุดราชการหรือนอกเวลาราชการหรือนอกสถานที่ที่ทำการโดยปกติไม่ว่าในหรือนอกเวลาราชการ ต้องเสียค่าทำการตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงและจ่ายค่าพาหนะเดินทางให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานสรรพสามิตเท่าที่จำเป็นและใช้จ่ายไปจริง (มาตรา ๑๓)

๙) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจจัดให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตอยู่ประจำโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บน เพื่อควบคุมและตรวจสอบการปฏิบัติของผู้ประกอบโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บนให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดให้ผู้ประกอบโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บนอำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสรรพสามิต (มาตรา ๑๔)

๑๐) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการแจ้งวันเวลาทำการปกติและวันเวลาหยุดทำการให้อธิบดีทราบเป็นหนังสือก่อนวันเริ่มผลิตสินค้า วันเริ่มนำเข้าสินค้า หรือวันเริ่มให้บริการและหากมีการเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาดังกล่าวให้มีหนังสือแจ้งให้อธิบดีทราบล่วงหน้าอย่างน้อยสามวันทำการก่อนวันที่จะมีการเปลี่ยนแปลงและในกรณีที่ต้องเพิ่มเวลาทำการโดยเร่งด่วนหรือต้องหยุดงานเพราะเหตุจำเป็นต้องแจ้งให้อธิบดีทราบโดยไม่ชักช้า หากผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการไม่สามารถแจ้งได้ภายในระยะเวลาที่กล่าวมาให้อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันการปฏิบัติได้ (มาตรา ๑๕)

๓.๒ ส่วนที่ ๒ การเสียภาษีสรรพสามิต

๑) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า ผู้ประกอบกิจการสถานบริการหรือผู้อื่นที่พระราชบัญญัตินี้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษี มีหน้าที่เสียภาษีตามอัตราที่ระบุไว้ในบัญชีพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตท้ายพระราชบัญญัตินี้ที่ใช้อยู่ในเวลาที่ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้น (มาตรา ๑๖)

๒) กำหนดให้การคำนวณการเสียภาษีตามมูลค่าของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและผู้ประกอบกิจการสถานบริการ กรณีเป็นสินค้าและกรณีเป็นบริการ (มาตรา ๑๗)

๓) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้า แจ้งราคาขายปลีกแนะนำและโครงสร้างราคาขายปลีกแนะนำรวมถึงหากมีการเปลี่ยนแปลงราคาขายปลีกแนะนำและโครงสร้างราคาขายปลีกแนะนำต่ออธิบดี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด และกำหนดให้อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันการปฏิบัติดังกล่าว หากเป็นกรณีที่ผู้นำเข้าสินค้าติดตัวเข้ามา หรือนำสินค้าเข้ามาเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้า หรือนำสินค้าเข้ามาโดยมิใช่เพื่อการค้าได้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดโดยการอนุมัติรัฐมนตรี (มาตรา ๑๘)

๔) กำหนดให้ผู้ประกอบสถานบริการแจ้งราคาค่าบริการที่เรียกเก็บในการประกอบกิจการรวมถึงเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงราคาที่แจ้งไว้ต่ออธิบดี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๙)

๕) กำหนดให้สินค้าที่ต้องเสียภาษีตามปริมาณให้ถือตามหน่วย ตามน้ำหนักสุทธิหรือปริมาณสุทธิของสินค้านั้น เว้นแต่สินค้าประเภทอาหารที่บรรจุภาชนะโดยมีของเหลวหล่อเลี้ยงเพื่อประโยชน์ในการถนอมอาหารให้ใช้น้ำหนักแห้งสินค้า รวมทั้งของเหลวที่บรรจุในภาชนะนั้นเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี หรือกรณีสินค้าที่บรรจุหีบหรือภาชนะใดเพื่อจำหน่ายทั้งหีบหรือภาชนะและมีเครื่องหมายหรือป้ายแสดงปริมาณแห้งสินค้าติดไว้ที่หีบหรือภาชนะ กรณีนี้อธิบดีจะถือว่าหีบหรือภาชนะนั้นบรรจุสินค้าตามปริมาณที่แสดงไว้ก็ได้ (มาตรา ๒๐)

๖) กำหนดความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีสำหรับสินค้าที่ผลิตขึ้นในราชอาณาจักร ถ้าเป็นสินค้าที่ผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม ให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาที่น่าสินค้าออกจากโรงงานอุตสาหกรรม ถ้าเป็นสินค้าที่เก็บอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บน คลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร หรือเขตประกอบการเสรีให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาที่น่าสินค้าออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บน คลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือเขตประกอบการเสรี ทั้งนี้ ให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีทั้งหมดเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม กำหนดความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีสำหรับสินค้าที่นำเข้าให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับความรับผิดในอันจะต้องเสียอากรศุลกากรสำหรับของที่นำเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร เว้นแต่ในกรณีสินค้าที่นำมาเพื่อนำเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร เขตปลอดภาษี หรือเขตประกอบการเสรี ความรับผิดในอันที่จะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาที่น่าสินค้าออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร เขตปลอดภาษี หรือเขตประกอบการเสรี กำหนดความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีสำหรับการบริการเกิดขึ้น เมื่อได้รับชำระราคาค่าบริการ ทั้งนี้ความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีทั้งหมดเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม (มาตรา ๒๑)

๗) กำหนดให้สิทธิในการได้รับการยกเว้นหรือลดอัตราภาษีเป็นอันสิ้นสุดลง เมื่อสินค้านั้นได้ออนไปเป็นของบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดอัตราภาษี หรือได้นำไปใช้ในการอื่นนอกจากที่กำหนด หรือสิทธิที่ได้รับการยกเว้นหรือลดอัตราภาษีสิ้นสุดลงโดยจะต้องเสียภาษีถือตามมูลค่าและปริมาณและอัตราภาษีที่เป็นอยู่ในวันโอนหรือนำไปใช้ในการอื่นตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๒)

๘) กำหนดให้สินค้าซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้รับคืนหรือได้รับยกเว้นภาษีตาม มาตรา ๑๐๗ (๓) ถ้าสินค้าได้ออนไปเป็นของบุคคลอื่นที่ไม่มีเอกสิทธิ์ หรือเอกสิทธิ์ของผู้ได้รับเอกสิทธิ์นั้นสิ้นสุดลงโดยเหตุอื่นนอกจากความตาย สินค้านั้นจะต้องเสียภาษีโดยถือเอาตามมูลค่าและปริมาณและอัตราภาษีที่เป็นอยู่ในวันโอนหรือวันที่เอกสิทธิ์สิ้นสุดลงเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๓)

๙) กำหนดให้การนำสินค้าออกไปจากโรงงานอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อทดสอบสภาพหรือตรวจวิเคราะห์สินค้าตามมาตรา ๒๖ (๓) ให้ความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม เว้นแต่เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๖ (๓) ให้ความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเป็นไปตามมาตรา ๒๑ แทน (มาตรา ๒๔)

๑๐) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเสียภาษีสำหรับสินค้าพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มกรณีสินค้าหรือวัตถุดิบซึ่งเป็นสาระสำคัญของการผลิตสินค้าขาดไปจากบัญชีคุมสินค้าโดยความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาทีสินค้าหรือวัตถุดิบนั้นขาดหรือพบว่าขาดไปจากบัญชี เว้นแต่เพราะเหตุสุดวิสัยหรือเป็นเหตุผิดพลาดในการตรวจนับปริมาณสินค้า อันไม่ได้เกิดขึ้นโดยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม (มาตรา ๒๕)

๑๑) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดนำสินค้าที่ยังมิได้เสียภาษีโดยถูกต้องและครบถ้วนออกไปจากโรงงานอุตสาหกรรม คลังสินค้าทัณฑ์บน คลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรเขตปลอดอากร หรือเขตประกอบการเสรี เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ (มาตรา ๒๖)

๑๒) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีสินค้าอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมในวันทีกฎหมายนี้ใช้บังคับแก่สินค้านั้น มีหน้าที่ยื่นแบบรายการแสดงชนิดและปริมาณของสินค้าตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สถานที่ตามมาตรา ๕๙ ก่อนหรือพร้อมกับการยื่นแบบรายการภาษีครั้งแรกตามมาตรา ๕๔ (มาตรา ๒๗)

๑๓) กำหนดให้รัฐมนตรีจะประกาศกำหนดให้กรมศุลกากรเรียกเก็บภาษีเพื่อกรมสรรพสามิตกรณีเป็นสินค้านำเข้าก็ได้ และมีอำนาจประกาศกำหนดให้ชำระภาษีหรือวางเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นหรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันเป็นประกันภาษีก่อนที่จะปล่อยสินค้าพ้นไปจากอารักขาของกรมศุลกากร (มาตรา ๒๘)

๑๔) กำหนดให้ผู้ตัดแปลงรถยนต์มีความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเมื่อการตัดแปลงสิ้นสุดลงโดยให้ถือราคาค่าจ้างแรงงานตัดแปลงบวกด้วยค่าวัสดุอุปกรณ์หรือค่าจ้างทำของซึ่งรวมค่าวัสดุอุปกรณ์อยู่ด้วย แต่ต้องไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำสำหรับค่าใช้จ่ายในการตัดแปลง และค่าวัสดุอุปกรณ์ตามที่อธิบดีกำหนด ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๒๙)

๑๕) กำหนดความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีสำหรับรถยนต์ที่แสดงหรือเก็บไว้ในสถานแสดงรถยนต์เพื่อขายเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม (มาตรา ๓๐)

๑๖) กำหนดให้เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษียนต์ที่แสดงหรือเก็บไว้ในสถานแสดงรถยนต์เพื่อขาย ให้อธิบดีมีอำนาจ ดังนี้ อนุญาตให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมมีสถานแสดงรถยนต์เพื่อขายกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการนำรถยนต์ที่อยู่ในสถานแสดงรถยนต์เพื่อขายออกไปจากสถานแสดงรถยนต์เพื่อขายและกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการชำระภาษียนต์ที่ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๓๐ (มาตรา ๓๑)

๓.๓ ส่วนที่ ๓ การจดทะเบียนสรรพสามิต

๑) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการมีการประกอบอุตสาหกรรม นำเข้า หรือประกอบกิจการสถานบริการอยู่ก่อนพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและยังไม่ได้จดทะเบียนสรรพสามิต ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และหากเป็นกรณีเริ่มประกอบอุตสาหกรรม เริ่มนำเข้า หรือเริ่มประกอบกิจการสถานบริการ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในสิบห้าวันก่อนวันเริ่มผลิต หรือเริ่มนำเข้าสินค้า หรือเริ่มให้บริการกรณีมีโรงงานอุตสาหกรรม หรือสถานบริการหลายแห่งต้องแยกยื่นคำขอเป็นรายโรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานบริการ หรือสถานบริการหลายแห่งต้องแยกยื่นคำขอเป็นรายโรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานบริการ และกำหนดให้อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันการจดทะเบียนได้ เมื่อผู้นำเข้านำสินค้าติดตัวเข้ามา หรือนำสินค้าเข้ามาเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้า หรือนำสินค้าเข้ามาโดยมิใช่เพื่อการค้า (มาตรา ๓๒)

๒) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตต่อสรรพสามิตพื้นที่ ให้สามารถยื่นได้ ณ สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่แห่งท้องที่ที่โรงงานอุตสาหกรรม สถานประกอบการ หรือสถานบริการนั้นตั้งอยู่ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๓๓)

๓) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการต้องมีการแสดงใบทะเบียนสรรพสามิตไว้ในที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่าย ณ โรงงานอุตสาหกรรม สถานประกอบการ หรือสถานบริการ (มาตรา ๓๔)

๔) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการยื่นคำขอรับใบแทนใบทะเบียนสรรพสามิตต่อสรรพสามิตพื้นที่ได้เมื่อใบทะเบียนสรรพสามิตชำรุดในสาระสำคัญหรือสูญหาย ทั้งนี้ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงการชำรุด (มาตรา ๓๕)

๕) กำหนดให้กรณีย้ายโรงงานอุตสาหกรรม สถานประกอบการ หรือสถานบริการให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการแล้วแต่กรณี สามารถแจ้งย้ายได้ ณ สถานที่ที่ได้

จดทะเบียนสรรพสามิตไว้ก่อนวันย้ายไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน และให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตออกใบทะเบียนสรรพสามิตให้ใหม่ (มาตรา ๓๖)

๖) กำหนดให้กรณีเลิกหรือโอนกิจการผู้ประกอบการผู้ประกอบการ ผู้นำเข้าหรือผู้ประกอบการ สถานบริการสามารถแจ้งการเลิกหรือโอนกิจการตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อสรรพสามิตพื้นที่ ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตไว้ก่อนวันเลิกหรือโอนกิจการไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่หยุดประกอบการ และกรณีโอนกิจการกำหนดให้ผู้รับโอนกิจการยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตภายในเจ็ดวันนับแต่วันรับโอนกิจการ และให้ประกอบการต่อเนื่องได้ในระหว่างรอรับใบทะเบียนสรรพสามิต (มาตรา ๓๗)

๗) กำหนดให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกของผู้ประกอบการผู้ประกอบการ ผู้นำเข้าหรือผู้ประกอบการ สถานบริการซึ่งถึงแก่ความตายสามารถยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่บุคคลดังกล่าวถึงแก่ความตายและในระยะเวลาเวลานั้นใบทะเบียนสรรพสามิตเดิมยังคงใช้ได้ แต่กรณีที่ทายาทหรือผู้จัดการมรดกไม่ประสงค์จะประกอบการต่อไป ให้แจ้งยกเลิกใบทะเบียนสรรพสามิตได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่บุคคลดังกล่าวถึงแก่ความตาย (มาตรา ๓๘)

๘) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนสรรพสามิตเป็นหนังสือเมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการผู้ประกอบการ ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบการสถานบริการกระทำความผิดบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๓๙)

๓.๔ ส่วนที่ ๔ คลังสินค้าทัณฑ์บน

๑) กำหนดให้ผู้ใดที่ประสงค์ตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน สามารถยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดี การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๔๐)

๒) กำหนดให้ผู้ขออนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อรัฐมนตรี เมื่ออธิบดีไม่ออกใบอนุญาต ตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่ออกใบอนุญาต โดยรัฐมนตรี ต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์และคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุดท้าย (มาตรา ๔๑)

๓) กำหนดให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนต้องแสดงใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนไว้ในที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่าย ณ คลังสินค้าทัณฑ์บน (มาตรา ๔๒)

๔) กำหนดให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน เมื่อใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนชำรุดในสาระสำคัญหรือสูญหายโดยยื่นต่ออธิบดีหรือสรรพสามิตพื้นที่ แห่งท้องที่ที่คลังสินค้าทัณฑ์บนตั้งอยู่ ทั้งนี้ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนชำรุด ในสาระสำคัญหรือสูญหายและให้ถือว่าใบแทนใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนเป็นใบอนุญาตตั้งคลังสินค้า ทัณฑ์บน (มาตรา ๔๓)

๕) กำหนดให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน ค่าธรรมเนียมคลังสินค้าทัณฑ์บนรายปี หรือค่าธรรมเนียมใบแทนใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนตามที่กำหนดไว้ ในบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๔๔)

๖) กำหนดให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บน ใช้คลังสินค้าทัณฑ์บนเป็นที่เก็บสินค้าที่ยังไม่ได้เสีย ภาษีของผู้ประกอบการผู้ประกอบการเท่านั้น ทั้งนี้ การรับ การจ่าย การเก็บรักษาสินค้า และการทำบัญชีสินค้าให้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๔๕)

๗) กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะเปิดคลังสินค้าทัณฑ์บน ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน สรรพสามิต ซึ่งอยู่ประจำคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี (มาตรา ๔๖)

๘) กำหนดให้ผู้ที่จะเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บนจะต้องเป็นผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องและเข้าไปต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตซึ่งอยู่ประจำคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี (มาตรา ๔๗)

๙) กำหนดให้ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีของสินค้าขาดไปจากบัญชีคุมสินค้าเกิดขึ้นในเวลาที่สินค้านั้นขาดหรือพบว่าขาดไปจากบัญชีคุมสินค้า และให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนเสียภาษีสำหรับสินค้าที่ขาดไปพร้อมกับเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าสินค้านั้นสูญหายเพราะเหตุสุดวิสัยหรือเป็นเหตุผิดพลาดในการตรวจนับปริมาณสินค้าอันไม่ได้เกิดขึ้นโดยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บน (มาตรา ๔๘)

๑๐) กำหนดให้คลังสินค้าทัณฑ์บนโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลอื่นให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนและผู้ประสงค์จะรับโอนใบอนุญาตขออนุญาตต่ออธิบดี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๔๙)

๑๑) กำหนดให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนที่จะเลิกกิจการให้ขออนุญาตต่ออธิบดีและแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมซึ่งนำสินค้าไปเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้นทราบและกำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมเมื่อทราบแล้วให้นำสินค้าไปเก็บไว้ในโรงงานอุตสาหกรรมหรือในคลังสินค้าทัณฑ์บนอื่นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดและต้องชำระภาษีสำหรับสินค้านั้น ภายในระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด ทั้งนี้ อธิบดีจะอนุญาตให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนเลิกกิจการได้ก็ต่อเมื่อผู้ประกอบอุตสาหกรรมได้ดำเนินการดังกล่าวแล้วเท่านั้น (มาตรา ๕๐)

๑๒) กำหนดให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง อธิบดีมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนได้ โดยแจ้งการเพิกถอนเป็นหนังสือให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนทราบล่วงหน้าอย่างน้อยสิบห้าวัน เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนสามารถอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง และให้มีสิทธิดำเนินการไปพลางก่อนได้ จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ โดยคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด (มาตรา ๕๑)

๑๓) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมซึ่งนำสินค้าไปเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บน นำสินค้าไปเก็บไว้ในโรงอุตสาหกรรมหรือในคลังสินค้าทัณฑ์บนอื่นและชำระภาษีสำหรับสินค้านั้น ตามมาตรา ๕๐ วรรคสองได้ หากปรากฏว่าเจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนละทิ้งคลังสินค้าทัณฑ์บนโดยเจ้าพนักงานสรรพสามิตไม่อาจติดต่อได้ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๕๑ (มาตรา ๕๒)

๑๔) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตนำสินค้าที่ตกค้างอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนออกขายทอดตลาดได้ เมื่อเจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนที่ประสงค์จะเลิกกิจการถูกเพิกถอนใบอนุญาตหรือละทิ้งคลังสินค้าทัณฑ์บน และผู้ประกอบอุตสาหกรรมซึ่งเก็บสินค้าไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๐ วรรคสอง ภายในระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดหักค่าใช้จ่าย ค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาด และค่าภาษีแล้วยังมีเงินเหลืออยู่ให้แจ้งให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมนั้นมารับคืน แต่ถ้าไม่มารับคืนภายในหนึ่งปีนับแต่วันแจ้ง ให้เงินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน (มาตรา ๕๓)

๓.๕ ส่วนที่ ๕ การยื่นแบบรายการภาษีและการชำระภาษี

๑) กำหนดขั้นตอนและระยะเวลาการยื่นแบบรายการภาษีและการชำระภาษีในกรณีสินค้าที่ผลิตขึ้นในราชอาณาจักร ในกรณีสินค้านำเข้า ในกรณีบริการ และกรณีอื่น ๆ (มาตรา ๕๔)

๒) กำหนดให้มีหน้าที่เสียภาษีตามมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓ ยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีภายในสามสัปดาห์นับแต่วันที่ความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้น (มาตรา ๕๕)

๓) กำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีซึ่งได้รับแจ้งการประเมินภาษีเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องชำระภาษีภายในกำหนดเวลาที่กฎหมายบัญญัติไว้ (มาตรา ๕๖)

๔) กำหนดให้ผู้ยื่นอุทธรณ์ต้องชำระภาษีเมื่อได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสียภาษีเพิ่มขึ้นจากที่ได้ชำระไว้หรือที่ได้ประเมินแล้วตามมาตรา ๙๙ ภายในสามสัปดาห์นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยนั้น (มาตรา ๕๗)

๕) กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศให้สินค้าใดเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอาจขอชำระภาษีภายในวันที่สิบห้าของเดือนถัดจากเดือนที่นำสินค้าออกจากโรงงานอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้า ทัณฑ์บนโดยมีหลักประกันได้ ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบการยื่นแบบรายการภาษีพร้อมกับการชำระภาษีนั้น และปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๕๘)

๖) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการสามารถยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษี ณ สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่สาขา หรือสำนักงานสรรพสามิตพื้นที่แห่งท้องที่ที่โรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการนั้นตั้งอยู่ กรณีมีโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการหลายแห่งอาจยื่นคำร้องต่ออธิบดีขอยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีรวม ณ สำนักงานสรรพสามิตแห่งใดแห่งหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้ อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีจะประกาศกำหนดให้ยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่อื่น หรือผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ (มาตรา ๕๙)

๗) กำหนดให้ผู้นำเข้ายื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีสำหรับสินค้าที่นำเข้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่ที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๖๐)

๘) กำหนดให้ผู้จัดการมรดก ทายาท หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดก ผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์แล้วแต่กรณี มีหน้าที่ยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีแทนกรณีผู้มีหน้าที่เสียภาษีถึงแก่ความตายเป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ แล้วแต่กรณี (มาตรา ๖๑)

๙) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการควบเข้ากันหรือโอนกิจการให้แก่กัน ให้ผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบการที่รับโอนกับผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบการเดิมมีหน้าที่ร่วมกันในการยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีของกิจการเดิมที่ควบเข้ากันหรือกิจการที่โอนนั้น แล้วแต่กรณี (มาตรา ๖๒)

๑๐) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการ เมื่อเลิกกิจการโดยมีการชำระบัญชี ให้ผู้ชำระบัญชีและกรรมการผู้ว่าการหรือผู้จัดการซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ก่อนวันเลิกกิจการ มีหน้าที่ร่วมกันในการยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีและในกรณีที่ผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบการสถานบริการซึ่งเป็นนิติบุคคลเลิกกิจการ โดยไม่มีการชำระบัญชีให้ผู้มีอำนาจจัดการมีหน้าที่ยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษี (มาตรา ๖๓)

๓.๖ ส่วนที่ ๖ แสตมป์สรรพสามิต และเครื่องหมายแสดงการเสียภาษี

๑) กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดสินค้าใดที่ต้องเสียภาษีโดยการใช่แสตมป์สรรพสามิตหรือเครื่องหมายแสดงการเสียภาษี การใช้แสตมป์สรรพสามิตและเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๖๔)

๒) กำหนดให้เครื่องหมายแสดงการเสียภาษีมี ๒ ประเภท คือ เครื่องหมายแสดงการเสียภาษีของทางราชการ ซึ่งกรมสรรพสามิตทำหรือจัดให้มีขึ้น และเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียน

ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าได้จดทะเบียนกับพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อใช้เครื่องหมายดังกล่าวแสดงการเสียหายสำหรับสินค้าของตนเอง (มาตรา ๖๕)

๓) กำหนดให้ชนิดและลักษณะแสดมภ์สรรพสามิตหรือเครื่องหมายแสดงการเสียหายของทางราชการ เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๖๖)

๔) กำหนดมิให้ผู้ใดทำหรือจัดให้มีขึ้นซึ่งแสดมภ์สรรพสามิตหรือเครื่องหมายแสดงการเสียหายของทางราชการเว้นแต่กรมสรรพสามิต (มาตรา ๖๗)

๕) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าที่ประสงค์จะใช้เครื่องหมายแสดงการเสียหายสำหรับสินค้าของตนเอง ให้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายแสดงการเสียหายขึ้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา ๖๘)

๖) กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบเมื่อประสงค์จะเลิกใช้เครื่องหมายแสดงการเสียหายที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว และให้อธิบดีประกาศยกเลิกเครื่องหมายแสดงการเสียหายดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๖๙)

๗) กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดี การขออนุญาตและการอนุญาตดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๗๐)

๘) กำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุสามปีนับแต่วันออกใบอนุญาต ผู้ได้รับอนุญาตสามารถยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ จนกว่าอธิบดีจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาตนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๗๑)

๙) กำหนดให้ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาต สามารถอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อรัฐมนตรีได้ กรณีที่อธิบดีไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต และรัฐมนตรีต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด แต่ก่อนที่รัฐมนตรีจะมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาต สามารถประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรี (มาตรา ๗๒)

๑๐) กำหนดให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนต้องผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหายจดทะเบียนภายใต้การควบคุมของเจ้าพนักงานสรรพสามิตและเสียค่าธรรมเนียมการควบคุมล่วงหน้าเป็นรายเดือน และต้องแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบถึงเวลาทำการหรือการเปลี่ยนแปลงเวลาทำการของโรงงานผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนและจำนวนเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจะผลิตเป็นการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสองวัน และทำบัญชีประจำวันแสดงรายการเกี่ยวกับการผลิตและการจำหน่ายเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๗๓)

๑๑) กำหนดห้ามมิให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือใช้โรงงานผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหายหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโรงงานให้ผิดไปจากที่ได้รับอนุญาตไว้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี (มาตรา ๗๔)

๑๒) กำหนดห้ามมิให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนทำหรือรับจ้างทำสิ่งใดซึ่งมิใช่เครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนในโรงงานผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียหาย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี (มาตรา ๗๕)

๑๓) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดนำเครื่องหมายแสดงการเสียหายของทางราชการ หรือเครื่องหมายแสดงการเสียหายซึ่งจดทะเบียนออกจากโรงงานผลิตเครื่องหมายการเสียหาย เว้นแต่ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ผลิต

นำออกเพื่อส่งให้แก่กรมสรรพสามิตหรือนำออกเพื่อขายหรือจำหน่ายให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมซึ่งได้จดทะเบียนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีนั้นไว้ (มาตรา ๗๖)

๑๔) กำหนดให้ผู้ใดประสงค์นำเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียนเข้ามาในราชอาณาจักร ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดีและต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๗๗)

๑๕) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าจะซื้อหรือรับไว้ซึ่งแสตมป์สรรพสามิต หรือเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีของทางราชการจากบุคคลอื่นนอกจากกรมสรรพสามิตหรือผู้ที่กรมสรรพสามิตมอบหมายไม่ได้ (มาตรา ๗๘)

๑๖) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมซื้อ หรือสั่งซื้อเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียน ได้เฉพาะจากผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ผลิตหรือให้นำเข้าซึ่งเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียนเท่านั้น (มาตรา ๗๙)

๑๗) กำหนดห้ามมิให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมจะจำเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียน ออกจากโรงงานผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีไปเก็บรักษาไว้ในโรงงานอุตสาหกรรมของตนโดยไม่มีใบอนุญาต ตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนดกำกับไปด้วย (มาตรา ๘๐)

๑๘) กำหนดห้ามมิให้บุคคลใดขายหรือจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อขายหรือจำหน่าย ซึ่งเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียนที่ยังไม่ได้ใช้ เว้นแต่บุคคลผู้ได้รับอนุญาตให้ผลิตหรือนำเข้าซึ่งเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียน (มาตรา ๘๑)

๑๙) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งแสตมป์สรรพสามิตปลอมหรือแสตมป์สรรพสามิต ที่ใช้แล้ว เพื่อขายหรือจำหน่าย หรือเพื่อนำออกใช้โดยรู้ว่าเป็นแสตมป์สรรพสามิตปลอมหรือแสตมป์สรรพสามิต ที่ใช้แล้ว (มาตรา ๘๒)

๒๐) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดนำแสตมป์สรรพสามิตหรือเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีที่ใช้ในการเสียภาษีแล้วมาใช้อีกเพื่อแสดงว่าได้เสียภาษีแล้ว (มาตรา ๘๓)

๒๑) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตผู้ได้รับอนุญาตให้ผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียนเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ทั้งนี้ มีกำหนดครั้งละไม่เกินสามเดือน (มาตรา ๘๔)

๒๒) กำหนดให้อธิบดีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตให้ผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียนถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก หรือปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตให้ผลิตเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีจดทะเบียนไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตและการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง (มาตรา ๘๕)

๓.๗ ส่วนที่ ๗ การประเมินและการวางประกันค่าภาษี

๑) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินภาษี เบี้ยปรับ และเงินเพิ่มและการดำเนินการ ตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๘๖ และมาตรา ๘๗)

๒) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้ประเมินแล้วแจ้งการประเมินเป็นหนังสือต่อผู้มีหน้าที่เสียภาษี (มาตรา ๘๘)

๓) กำหนดกรณีที่มีการประเมินไม่ถูกต้องหรือมีข้อผิดพลาดทำให้จำนวนเงินภาษีที่ต้องเสียภาษีคลาดเคลื่อนไป ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจแก้ไขจำนวนเงินภาษีที่ได้ประเมินไปแล้วและแจ้งจำนวนเงินภาษี

ที่ถูกต้องไปยังผู้มีหน้าที่เสียภาษีเมื่อได้ดำเนินการแล้วให้ถือเป็นการประเมินที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๘๙)

๔) กำหนดระยะเวลาในการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา ๙๐)

๕) กำหนดให้กรณีที่มีผู้ประกอบการประสงค์จะนำสินค้าออกจากโรงงานอุตสาหกรรม หรือคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือผู้นำเข้าประสงค์จะนำสินค้าออกไปจากอารักรขาของกรมศุลกากรก่อนการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ จะต้องชำระภาษีตามจำนวนที่แสดงไว้ในแบบรายการภาษี พร้อมทั้งวางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันจนครบจำนวนภาษีที่อาจจะต้องเสียสำหรับสินค้านั้น โดยผู้ประกอบการจะขอให้อธิบดีรับการค้าประกันของธนาคารแทนการวางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันก็ได้ (มาตรา ๙๑)

๖) กำหนดให้กรณีที่มีการวางเงินหรือการค้าประกันของธนาคารแทนการวางเงินประกันค่าภาษี เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินให้เสียภาษีเพิ่มขึ้นจากจำนวนภาษีที่ได้ชำระไว้ให้ดำเนินการแจ้งให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าทราบแล้ว ภาษีส่วนที่เพิ่มขึ้นจากเงินประกันดังกล่าว หรือแจ้งให้ธนาคารผู้ค้าประกันชำระเงินตามสัญญาการค้าประกัน ถ้าเงินประกันไม่คุ้มค่าภาษีก็เรียกให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้าชำระเพิ่มจนครบ แต่ถ้าได้เงินเกินค่าภาษี ให้คืนเงินส่วนที่เกินโดยมิชักช้า (มาตรา ๙๒)

๓.๘ ส่วนที่ ๘ การอุทธรณ์การประเมินภาษี

๑) กำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีผู้ใดไม่เห็นด้วยกับผลการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๙๓)

๒) กำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์ที่มีวงเงินของการประเมินมีจำนวนตั้งแต่ห้าสิบล้านบาทขึ้นไปให้ยื่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ซึ่งประกอบด้วยปลัดกระทรวงการคลัง เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมสรรพสามิต ผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกรมสรรพากร ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้ทรงคุณวุฒิอีกจำนวนสองคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และกำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์ที่มีวงเงินของการประเมินจำนวนต่ำกว่าห้าสิบล้านบาท ให้ยื่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ซึ่งประกอบด้วย อธิบดีกรมสรรพสามิต เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้ทรงคุณวุฒิอีกจำนวนหนึ่งคนซึ่งปลัดกระทรวงการคลังแต่งตั้ง เป็นกรรมการ เว้นแต่มีประเด็นข้อกฎหมายที่สำคัญ หรืออาจกระทบต่อการบริหารการจัดเก็บภาษี หรือเหตุพิเศษอื่นใดโดยความเห็นชอบของปลัดกระทรวงการคลัง ให้ส่งอุทธรณ์นั้นไปให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ชุดที่มีปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการก็ได้ ทั้งนี้ ให้ข้าราชการสังกัดกรมสรรพสามิตเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการโดยการแต่งตั้งของอธิบดี (มาตรา ๙๔)

๓) กำหนดองค์ประชุมของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด กำหนดการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นได้อีกเสียงหนึ่งเพื่อชี้ขาดและห้ามมิให้กรรมการที่มีส่วนได้เสียในเรื่องที่มีการพิจารณาเข้าร่วมประชุมหรือออกเสียงลงคะแนนในเรื่องดังกล่าว (มาตรา ๙๕)

๔) กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจออกหนังสือเรียกผู้อุทธรณ์หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ เป็นการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่รับหนังสือเรียกหรือคำสั่ง และกำหนดให้บุคคลที่มาให้ถ้อยคำเป็นพยานตามหนังสือเรียกได้รับค่าป่วยการตามระเบียบที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๙๖)

๕) กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดได้ (มาตรา ๙๗)

๖) กำหนดให้ในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์ ให้กรรมการพิจารณาอุทธรณ์และอนุกรรมการเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา ๙๘)

๗) กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ และสามารถขยายได้ไม่เกินเก้าสิบวัน เมื่อพ้นระยะเวลาดังกล่าว ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องต่อศาลได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาดังกล่าว เมื่อผู้อุทธรณ์ได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้วให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยุติการพิจารณาอุทธรณ์ ในการพิจารณาอุทธรณ์นั้นคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจสั่งไม่รับอุทธรณ์ ยกอุทธรณ์ เพิกถอนการประเมิน หรือแก้การประเมินให้ผู้ยื่นอุทธรณ์เสียหายเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ให้แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์เป็นหนังสือให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ม่คำวินิจฉัย กรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีสิทธิฟ้องต่อศาลได้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำวินิจฉัย (มาตรา ๙๙)

๘) กำหนดให้การอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หรือการฟ้องคดีต่อศาลตามพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นเหตุให้ทุเลาการชำระภาษี เว้นแต่ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำร้องต่ออธิบดีขอให้ทุเลาการชำระภาษีไว้ก่อน ถ้าอธิบดีพิจารณาเห็นสมควรจะสั่งให้ทุเลาการชำระภาษีไว้ก่อนทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะสั่งให้หาประกันตามที่เห็นสมควรก็ได้ (มาตรา ๑๐๐)

๙) กำหนดให้กรณีที่อยู่คดีได้สั่งให้ทุเลาการชำระภาษีไว้แล้ว ถ้าต่อมามีพฤติการณ์ปรากฏว่า ได้มีการประวิงการชำระภาษี หรือได้มีการกระทำหรือตั้งใจจะกระทำการโอน ขาย จำหน่าย หรือยกย้ายทรัพย์สินเพื่อให้พ้นอำนาจการยึดหรืออายัด ให้อธิบดีมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งให้ทุเลาการชำระภาษีนั้นได้ (มาตรา ๑๐๑)

๓.๙ ส่วนที่ ๙ การยกเว้น การลดหย่อน การลดอัตรา และการคืนภาษี

๑) กำหนดให้สินค้านำเข้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคที่ห้าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ให้ได้รับยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย และกำหนดให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้สินค้าใดเป็นสินค้าที่ต้องเสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ได้ (มาตรา ๑๐๒)

๒) กำหนดให้สินค้าที่ส่งออกนอกราชอาณาจักรหรือนำเข้าไปในเขตปลอดอากร ได้รับยกเว้นหรือคืนภาษีหรือลดอัตราภาษี ถ้านำกลับเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำออกจากเขตปลอดอากรโดยมิใช่เพื่อการส่งออก ให้เสียภาษีตามอัตราที่ใช้อยู่ในเวลานำสินค้ากลับเข้ามาหรือในเวลานำสินค้าออกจากเขตปลอดอากร แต่ถ้าเป็นกรณีลดอัตราภาษี ให้นำค่าภาษีที่ชำระไว้แล้วมาหักออกได้ เว้นแต่เป็นการนำสินค้ากลับเข้ามาหรือนำสินค้าออกจากเขตปลอดอากร เพื่อส่งกลับคืนโรงงานอุตสาหกรรม คลังสินค้าทัณฑ์บน คลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร เขตปลอดอากร หรือเขตประกอบการเสรีอื่น (มาตรา ๑๐๓)

๓) กำหนดให้สินค้าที่นำออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร หรือเขตปลอดอากร หรือเขตประกอบการเสรี หรือสินค้าที่นำออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บน คลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร หรือเขตปลอดอากร หรือเขตประกอบการเสรีแห่งหนึ่งเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน ซึ่งได้รับยกเว้นอากรตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ได้รับยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย (มาตรา ๑๐๔)

๔) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมมีสิทธิขอลดหย่อนภาษีสำหรับสินค้าที่กำหนดในกฎกระทรวงได้ โดยการยื่นคำร้องขอลดหย่อนภาษีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด คำวินิจฉัยของอธิบดีเกี่ยวกับจำนวนเงินภาษีที่ขอลดหย่อนให้เป็นที่สุด (มาตรา ๑๐๕)

๕) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจยกเว้นภาษีให้แก่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีได้เมื่อสินค้าที่นำไปใช้เป็นวัตถุดิบหรือส่วนประกอบในการผลิตสินค้าประเภทหรือชนิดเดิมหรืออีกประเภทหรืออีกชนิดหนึ่งซึ่งต้องเสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเมื่อสินค้าที่นำไปใช้เป็นวัตถุดิบหรือส่วนประกอบในการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๐๖)

๖) กำหนดสิทธิให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้ามีสิทธิได้รับคืนหรือยกเว้นภาษี (มาตรา ๑๐๗)

๗) กำหนดสิทธิให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการมีสิทธิได้รับคืนหรือยกเว้นภาษี (มาตรา ๑๐๘)

๘) กำหนดให้รัฐมนตรีโดยการอนุมัติของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศลดอัตราหรือยกเว้นภาษีตามบัญชีพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตท้ายพระราชบัญญัตินี้ได้ (มาตรา ๑๐๙)

๙) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้นำเข้ามีสิทธิขอคืนภาษีที่ได้เสียไปแล้วถ้าพิสูจน์ได้ว่าสินค้าได้เสียหายหรือเสื่อมคุณภาพจนใช้การไม่ได้ (มาตรา ๑๑๐)

๑๐) กำหนดให้สินค้าที่นำเข้ามาซึ่งได้เสียภาษีแล้วหากส่งกลับออกไป ให้คืนภาษีให้แก่ผู้นำเข้าตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขและในอัตราส่วนเดียวกับการคืนเงินอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร (มาตรา ๑๑๑)

๑๑) กำหนดให้สินค้าที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งได้เสียภาษีแล้ว และมีการนำสินค้านั้นไปผลิตเป็นสินค้าส่งออกนอกราชอาณาจักร ให้คืนภาษีสำหรับสินค้านำเข้านั้นให้แก่ผู้นำเข้า (มาตรา ๑๑๒)

๑๒) กำหนดให้ผู้ที่เสียภาษีโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสีย หรือเสียเกินกว่าที่ควรต้องเสียและการเสียภาษีนั้นไม่ใช่เป็นการเสียภาษีตามการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่มีสิทธิได้รับเงินคืนโดยยื่นคำร้องต่ออธิบดีภายในสามปีนับแต่วันชำระภาษีและเมื่ออธิบดีเห็นว่าผู้ยื่นคำร้องมีสิทธิได้รับเงินคืน ให้คืนเงินภาษีให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตรวจสอบแล้วเสร็จ แต่หากอธิบดีพิจารณาเห็นสมควร จะสั่งคืนเงินให้แก่ผู้เสียภาษี โดยไม่ต้องมีคำร้องก็ได้ แต่ต้องสั่งคืนภายในเวลาสามปีนับแต่วันชำระภาษี (มาตรา ๑๑๓)

๑๓) กำหนดให้ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการประเมินภาษีตามมาตรา ๘๖ แล้วปรากฏว่าภาษีที่ชำระแล้วได้ชำระโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสียหรือเสียเกินกว่าที่ควรต้องเสีย ให้คืนเงินภาษีให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตรวจสอบแล้วเสร็จ (มาตรา ๑๑๔)

๑๔) กำหนดให้เมื่อคำวินิจฉัยอุทธรณ์ถึงที่สุดให้คืนภาษี ให้คืนเงินภาษีให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มิคำวินิจฉัยอุทธรณ์ (มาตรา ๑๑๕)

๑๕) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการประเมินภาษีแล้ว ปรากฏว่าต้องมีการคืนเงินภาษี ให้ผู้ได้รับคืนเงินภาษีมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีโดยไม่คิดทบต้นและต้องไม่เกินกว่าจำนวนเงินที่ได้รับคืนและให้จ่ายจากเงินภาษีที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๑๑๖)

๑๖) กำหนดให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดสินค้าใดซึ่งบุคคลได้รับสิทธิยกเว้นภาษีนำเข้ามาเพื่อใช้ให้ได้รับยกเว้นการเสียภาษี (มาตรา ๑๑๗)

๓.๑๐ ส่วนที่ ๑๐ บัญชีหลักฐานและการปฏิบัติ

๑) กำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมและผู้ประกอบกิจการสถานบริการทำบัญชีประจำวันและจัดทำงบเดือนตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด กำหนดให้ผู้นำเข้าทำบัญชี รับจ่ายสินค้าที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๑๘)

๒) กำหนดให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการที่ประสงค์จะใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงิน ออกหลักฐานการรับเงินให้ขออนุมัติต่ออธิบดี และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดี ประกาศกำหนด (มาตรา ๑๑๙)

๓) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจติดตั้งอุปกรณ์หรือเครื่องมือใด ๆ ในโรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการและกำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการมีหน้าที่ดูแลรักษา อุปกรณ์หรือเครื่องมือรวมทั้งตราหรือสิ่งที่ติดอยู่กับอุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าว หากเกิดการสูญหาย บุกสลาย หรือชำรุดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการแจ้งให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตแห่งท้องที่ ที่โรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานบริการนั้นตั้งอยู่ทราบโดยมิชักช้า แต่หากการสูญหาย บุกสลาย หรือชำรุด ได้เกิดขึ้นเพราะผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการมิได้ใช้ความระมัดระวังและฝีมือ ดังเช่นที่พึงปฏิบัติในการประกอบกิจการของตน ให้อธิบดีดำเนินการให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม หรือผู้ประกอบกิจการ สถานบริการชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๑๒๐)

๔) กำหนดห้ามมิให้มีการเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ให้อุปกรณ์ เครื่องมือ ตรา หรือสิ่งที่ติดอยู่กับอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้จัดทำไว้บุกสลาย ชำรุด หรือ ใช้การไม่ได้ (มาตรา ๑๒๑)

๕) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่จะใช้ปริมาณสินค้าหรือปริมาณรายรับซึ่งคำนวณได้จากอุปกรณ์ หรือเครื่องมือที่มีการติดตั้งในโรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการเป็นเกณฑ์ในการจัดเก็บภาษีก็ได้ (มาตรา ๑๒๒)

๓.๑๑ ส่วนที่ ๑๑ พนักงานเจ้าหน้าที่

๑) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บน สถานประกอบการ หรือสถานบริการเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ค้นสถานที่ หรือยานพาหนะใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดหรือมีสินค้าที่หลีกเลี่ยงการเสียภาษีชุกซ่อนอยู่ มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำหรือส่งบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือสิ่งที่เป็นมาประกอบการพิจารณา และนำสินค้าในโรงงานอุตสาหกรรม คลังสินค้าทัณฑ์บน หรือสถานประกอบการ ในปริมาณพอสมควรไปเป็น ตัวอย่างเพื่อตรวจสอบ (มาตรา ๑๒๓)

๒) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม เจ้าของคลังสินค้า ทัณฑ์บน หรือผู้นำเข้าเปิดหีบห่อหรือภาชนะบรรจุสินค้า เพื่อตรวจสอบสินค้าในขณะที่นำออกจากหรือเตรียมการ จะนำออกจากโรงงานอุตสาหกรรม คลังสินค้าทัณฑ์บน หรืออารักขาของกรมศุลกากร หรือจะนำสินค้าในปริมาณ พอสมควรออกจากหีบห่อหรือภาชนะบรรจุสินค้านั้นเพื่อตรวจสอบหรือวิเคราะห์การเสียภาษีก็ได้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๒๔)

๓) กำหนดให้การค้นหรือเปิดหีบห่อหรือภาชนะบรรจุสินค้า พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องใช้ ความระมัดระวังเพื่อมิให้เกิดความเสียหายต่อสินค้า (มาตรา ๑๒๕)

๔) กำหนดการค้นสถานที่หรือยานพาหนะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ค้นต้องแสดงความ บริสุทธ์เสียก่อนและให้ค้นต่อหน้าผู้ประกอบอุตสาหกรรม เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บน ผู้นำเข้า ผู้ประกอบกิจการ สถานบริการ ผู้ครอบครองสถานที่ บุคคลที่ทำงานในสถานที่นั้น หรือผู้ครอบครองยานพาหนะ ถ้าหาบุคคลดังกล่าว ไม่ได้ให้ค้นต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ร้องขอมาเป็นพยาน (มาตรา ๑๒๖)

๕) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ค้นบันทึกรายละเอียดแห่งการค้นและทำบัญชีรายละเอียด สิ่งของที่ค้น ยึด หรืออายัดและต้องอ่านให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บน ผู้นำเข้า ผู้ประกอบกิจการสถานบริการ ผู้ครอบครองสถานที่ บุคคลที่ทำงานในสถานที่นั้น ผู้ครอบครองยานพาหนะ

หรือพยานฟังและให้บุคคลดังกล่าวลงลายมือชื่อรับรองไว้ ถ้าไม่ยอมลงลายมือชื่อรับรองให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ค้นบันทึกไว้ (มาตรา ๑๒๗)

๖) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดหรืออายัดสินค้า บัญชี เอกสารยานพาหนะหรือสิ่งใด ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ไว้เป็นหลักฐานในการสืบสวน สอบสวน และการดำเนินคดี จนกว่าพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือจนกว่าคดีจะถึงที่สุด ถ้าพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือศาลไม่พิพากษาให้รับและผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองมิได้ขอรับคืนภายในกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่มิคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือวันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ทรัพย์สินที่ยึดไว้ตกเป็นของกรมสรรพสามิต หรือกรณีที่ขณะยึดไม่ปรากฏตัวเจ้าของหรือผู้ครอบครองและไม่มีผู้ใดมาแสดงตนเป็นเจ้าของเพื่อขอรับคืนภายในกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันยึดให้ตกเป็นของกรมสรรพสามิต และกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ถอนการอายัดทรัพย์สินโดยมิชักช้าเมื่อพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือศาลไม่พิพากษาให้รับ (มาตรา ๑๒๘)

๗) กำหนดให้สินค้าที่พนักงานเจ้าหน้าที่ยึดหรืออายัดไว้แล้ว หากพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือศาลไม่พิพากษาให้รับแต่สินค้านั้นยังไม่ได้เสียภาษีพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดหรืออายัดต่อไปจนกว่าจะได้รับชำระภาษีครบถ้วน (มาตรา ๑๒๙)

๘) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องเก็บรักษาทรัพย์สินที่ยึดไว้ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด ซึ่งถ้าเป็นของเสียได้ง่ายหรือถ้าเก็บรักษาไว้จะเป็นการเสี่ยงต่อความเสียหายหรือจะเสียค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาเกินค่าของทรัพย์สิน อธิบดีจะจัดการขายหรือจำหน่ายทรัพย์สินนั้นก่อนที่พนักงานอัยการจะสั่งไม่ฟ้องคดีหรือก่อนศาลพิพากษาก็ได้ กรณีนี้ได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ยึดไว้แทนทรัพย์สินนั้นตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๑๓๐)

๙) กำหนดให้ทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดไว้ ถ้าไม่จำเป็นต้องใช้เป็นพยานหลักฐานในการสืบสวน สอบสวน และการดำเนินคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่โดยอนุมัติอธิบดีคืนทรัพย์สินหรือเงินที่ได้จากการขายหรือจำหน่ายทรัพย์สินแก่ผู้ครอบครองหรือถอนการอายัดทรัพย์สินก่อนที่พนักงานอัยการจะสั่งไม่ฟ้องคดีหรือก่อนศาลพิพากษา ทั้งนี้ ให้หักค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาและการขายหรือจำหน่ายทรัพย์สินก่อนคืนเงินให้แก่ผู้ครอบครองซึ่งถูกยึดทรัพย์สินนั้นมาด้วยแต่ถ้าปรากฏว่าผู้ครอบครองได้ทรัพย์สินนั้นมาจากเจ้าของโดยกระทำความผิดทางอาญา ก็ให้คืนแก่เจ้าของนั้น (มาตรา ๑๓๑)

๑๐) กำหนดให้จัดการทรัพย์สินที่ตกเป็นของกรมสรรพสามิตเพราะไม่มีผู้เป็นเจ้าของผู้ครอบครอง หรือไม่มีผู้ใดมาแสดงตนเป็นเจ้าของเพื่อขอรับคืนภายในกำหนดให้จัดการตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๑๓๒)

๑๑) กำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องและให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร (มาตรา ๑๓๓)

๑๒) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา ๑๓๔)

๑๓) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อประโยชน์ในการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๑๓๕)

๓.๑๒ ส่วนที่ ๑๒ การเปรียบเทียบคดี

๑) กำหนดให้เมื่อมีการเปรียบเทียบคดีให้ใช้ราคาขายปลีกแนะนำกำหนดค่าปรับ แต่หากไม่มีราคาขายปลีกแนะนำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินมูลค่าของสินค้าเพื่อกำหนดค่าปรับแทน ถ้าไม่มีสินค้าชนิดเดียวกัน ให้ถือมูลค่าของสินค้าที่มีลักษณะใกล้เคียงกันตามที่ซื้อขายกัน (มาตรา ๑๓๖)

๒) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจเปรียบเทียบคดีได้สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวหรือความผิดที่มีโทษปรับหรือโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน และกำหนดให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีมีอำนาจเปรียบเทียบสำหรับความผิดที่มีโทษปรับหรือโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน โดยผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้ดำเนินคดีต่อไป (มาตรา ๑๓๗)

๓) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานสรรพสามิตเป็นผู้จับกุมผู้ต้องหาในความผิดที่เปรียบเทียบได้ตามพระราชบัญญัตินี้ และผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบให้ผู้จับกุมควบคุมผู้ต้องหาไปยังที่ทำการของผู้ที่มีอำนาจเปรียบเทียบคดีเพื่อดำเนินการเปรียบเทียบคดี ทั้งนี้ ต้องเปรียบเทียบคดีให้เสร็จสิ้นภายในสิบสองชั่วโมงนับแต่ผู้ต้องหาถึงที่ทำการของผู้มีอำนาจทำการเปรียบเทียบคดี (มาตรา ๑๓๘)

๔) กำหนดให้ในกรณีที่พนักงานสอบสวนพบว่าผู้ใดกระทำความผิดที่เปรียบเทียบได้ตามพระราชบัญญัตินี้ และผู้นั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้อธิบดีหรือคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ (มาตรา ๑๓๙)

๓.๑๓ ส่วนที่ ๑๓ เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม

๑) กำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมิได้ยื่นแบบรายการภาษีและไม่ชำระภาษีภายในกำหนดเวลาต้องเสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของเงินภาษี กำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีที่ได้ยื่นแบบรายการภาษีไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือมีข้อผิดพลาด ทำให้จำนวนภาษีที่ต้องเสียขาดไป ให้เสียเบี้ยปรับหนึ่งเท่าของเงินภาษีที่เสียขาดไปนั้น แต่ในกรณีนี้ถ้าจำนวนภาษีที่ต้องเสียขาดไปเกินกว่าร้อยละยี่สิบห้าของจำนวนภาษีให้เสียเบี้ยปรับสองเท่าของเงินภาษีที่เสียขาดไปนั้น และกำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีต้องเสียเบี้ยปรับสินค้าหรือวัตถุดิบซึ่งเป็นสาระสำคัญของการผลิตสินค้าขาดไปจากบัญชีคุมสินค้าในอัตราสองเท่าของเงินภาษี ทั้งนี้ เบี้ยปรับอาจลดหรือลดลงได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๔๐)

๒) กำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีที่ไม่ชำระภาษีภายในกำหนดเวลาหรือชำระขาดจากจำนวนภาษีที่ต้องเสีย ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งจุดห้าต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระ โดยไม่รวมเบี้ยปรับและการคำนวณเงินเพิ่มดังกล่าวมิให้คิดทบต้น แต่เงินเพิ่มในกรณีนี้ต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่ต้องชำระโดยไม่รวมเบี้ยปรับและอาจจะลดลงได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๔๑)

๓) กำหนดให้เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามพระราชบัญญัติให้ถือเป็นเงินภาษี (มาตรา ๑๔๒)

๓.๑๔ ส่วนที่ ๑๔ การบังคับชำระภาษีค้าง

๑) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือยึดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษีได้โดยมิต้องขออำนาจศาล สามารถยึดทรัพย์สินได้เมื่อมีการส่งคำเตือนเป็นหนังสือให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีชำระภาษีที่ค้างภายในกำหนดไม่น้อยกว่าสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือนั้นแต่จะขายทอดตลาดทรัพย์สินในระหว่างระยะเวลาอุทธรณ์หรือระยะเวลาที่ยื่นฟ้องคดีต่อศาลและระยะเวลาที่ทำการพิจารณาอุทธรณ์หรือพิจารณาคดีของศาลไม่ได้ เว้นแต่เป็นของสดของเสียได้ให้อธิบดีกำหนดที่จะขายได้ทันทีโดยวิธีขายทอดตลาดหรือวิธีอื่นที่สมควรเมื่อได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ยึดไว้แทนทรัพย์สินนั้น (มาตรา ๑๔๓)

๒) กำหนดให้กรณีที่มีผู้ค้างชำระภาษีมีสิทธิเรียกร้องต่อบุคคลภายนอกให้ชำระเงินหรือส่งมอบทรัพย์สิน อธิบดีให้มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสืออายัดสิทธิเรียกร้องนั้นได้ โดยสั่งให้ผู้ค้างชำระภาษีงดเว้นการจำหน่ายสิทธิเรียกร้องและห้ามบุคคลภายนอกชำระเงินหรือส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ผู้ซึ่งค้างชำระภาษี แต่ให้ชำระหรือส่งมอบให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำสั่งแทนได้ เมื่อบุคคลภายนอกที่ได้รับคำสั่งอายัดแล้วปฏิเสธหรือโต้แย้งหนี้ที่เรียกร้องเอาแก่ตน กรณีนี้ให้กรมสรรพสามิตฟ้องคดีต่อศาล แต่คำสั่งห้ามชำระเงินหรือส่งมอบทรัพย์สินที่ได้สั่งไว้แล้วยังคงมีผลอยู่จนกว่าศาลจะพิพากษาเป็นอย่างอื่น (มาตรา ๑๔๔)

๓) กำหนดให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับกับการยึดอายัด และการขายทอดตลาดทรัพย์สินเพื่อให้ได้รับชำระภาษีที่ค้างชำระ ทั้งนี้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๑๔๕)

๔) กำหนดให้เมื่อมีคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องแล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดทำลาย ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่บุคคลอื่นซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องที่ถูกยึดหรืออายัด (มาตรา ๑๔๖)

๕) กำหนดให้หักเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการยึด อายัด และขายทอดตลาดได้ เหลือเท่าใดให้ชำระเป็นค่าภาษี ถ้ายังมีเงินเหลืออยู่อีกให้คืนแก่เจ้าของทรัพย์สินนั้น (มาตรา ๑๔๗)

๖) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจออกหนังสือเรียกผู้ค้างชำระภาษีและบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ค้างชำระภาษีนั้นที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่การจัดเก็บภาษีค้างมาให้อภัยค่าให้นำบัญชีเอกสารหรือหลักฐานอื่นอันจำเป็นแก่การจัดเก็บภาษีค้างมาตรวจสอบหรือมีคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจค้นหรือยึดบัญชีเอกสารหรือหลักฐานอื่นของผู้ค้างชำระภาษีและบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ค้างชำระภาษี การดำเนินการต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือเรียกหรือคำสั่ง แต่การสั่งให้เจ้าพนักงานสรรพสามิตหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจค้นหรือยึดบัญชีเอกสารหรือหลักฐานอื่นต้องเป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๑๔๘)

๗) กำหนดให้การยึดทรัพย์สินนั้น เมื่อได้ชำระเงินค่าใช้จ่ายในการยึดและค่าภาษีที่ค้างชำระ โดยครบถ้วนก่อนการขายทอดตลาดให้อธิบดีสั่งถอนคำสั่งยึดนั้น และกำหนดให้การอายัดสิทธิเรียกร้องนั้น เมื่อได้ชำระเงินค่าใช้จ่ายในการอายัด และค่าภาษีที่ค้างชำระโดยครบถ้วนก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะได้รับชำระเงินจากบุคคลภายนอก หรือก่อนการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่ได้ส่งมอบให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ให้อธิบดีสั่งถอนคำสั่งอายัดนั้น (มาตรา ๑๔๙)

๓.๑๕ ส่วนที่ ๑๕ การจัดเก็บเงินภาษีเพิ่มขึ้นเพื่อราชการส่วนท้องถิ่น

๑) กำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ มีหน้าที่เสียภาษีเพิ่มขึ้นเพื่อราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับสินค้าหรือบริการ ตามอัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา แต่ไม่เกินร้อยละสิบของภาษีถ้ามีเศษของหนึ่งสตางค์ให้ปัดทิ้ง (มาตรา ๑๕๐)

๒) กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่สรรพสามิต ส่งมอบเงินภาษีที่เก็บเพิ่มขึ้นเพื่อราชการส่วนท้องถิ่นให้แก่กระทรวงมหาดไทย โดยหักค่าใช้จ่ายไว้ร้อยละห้าของเงินภาษีที่เก็บเพิ่มขึ้นได้ (มาตรา ๑๕๑)

๔. หมวด ๒ ใบอนุญาตสำหรับสินค้าสุรา ยาสูบ และไฟ

๔.๑ ส่วนที่ ๑ สุรา

๑) กำหนดบทนิยามของคำว่า “สุรา” “สุราแช่” และ “สุรากลั่น” (มาตรา ๑๕๒)

๒) กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะผลิตสุราหรือมีเครื่องกลั่นสำหรับผลิตสุราไว้ในครอบครองต้องยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดี และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๕๓)

๓) กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะนำสุราเข้ามาในราชอาณาจักรต้องยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ถ้าเป็นกรณีนำเข้ามาเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้าหรือมีใช้เพื่อการค้า อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันให้เข้ามาโดยไม่ต้องขอรับใบอนุญาตตามจำนวนและทางด้านศุลกากรที่อธิบดีประกาศกำหนดได้ เว้นผู้ทำการตามหน้าที่ผู้ขนส่งโดยสุจริตหรือกรณีการนำเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำกับดูแลสินค้าตามที่เห็นสมควรได้ (มาตรา ๑๕๔)

๔) กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะขายสุราต้องยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่เป็นกรณีที่ขายสุราทั้งหมดในคราวเดียวภายใต้ความควบคุมของเจ้าพนักงานสรรพสามิต เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตตายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต การขายสุราในการบังคับคดี การขายสุราโดยคำสั่งของอธิบดีกรมศุลกากร ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือกรณีอื่นตามที่อธิบดีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ใบอนุญาตมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๕๕)

๕) กำหนดให้ใบอนุญาตขายสุราประเภทที่ ๑ สามารถขายสุราได้ทุกชนิดครั้งหนึ่งจำนวนตั้งแต่สิบลิตรขึ้นไป และกำหนดให้ใบอนุญาตขายสุราประเภทที่ ๒ สามารถขายสุราได้ทุกชนิดครั้งหนึ่งจำนวนต่ำกว่าสิบลิตร (มาตรา ๑๕๖)

๖) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดเปลี่ยนแปลงภาชนะบรรจุสุราเพื่อการค้า เว้นแต่เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ผลิตสุรา หรือเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตขายสุราประเภทที่ ๒ เฉพาะกรณีผู้ซื้อได้ร้องขอให้เปลี่ยนภาชนะบรรจุสุราเพื่อดื่มในขณะนั้น (มาตรา ๑๕๗)

๗) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดเปลี่ยนแปลงสุรา โดยนำสุราอื่นใด หรือน้ำหรือของเหลว หรือวัตถุอื่นใดเจือปนลงในสุราเพื่อการค้า เว้นแต่เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ผลิตสุรา หรือเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตขายสุราประเภทที่ ๒ เฉพาะกรณีผู้ซื้อได้ร้องขอให้เปลี่ยนแปลงสุราเพื่อดื่มในขณะนั้นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๕๘)

๔.๒ ส่วนที่ ๒ ยาสูบ

๑) กำหนดบทนิยามของคำว่า “ต้นยาสูบ” “ใบยา” “ยาสูบ” “บุหรี่ยิกาแรต” “บุหรี่ยิการ์” “บุหรี่อื่น” “ยาเส้น” “ยาเส้นปรุง” “ยาเคี้ยว” “ยาอัด” “ผู้เพาะปลูกต้นยาสูบ” “ผู้บ่มใบยา” และ “ซอง” (มาตรา ๑๕๙)

๒) กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะทำการเพาะปลูกต้นยาสูบต้องยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ใบอนุญาตมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๖๐)

๓) กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะซื้อใบยาแห้งต้องยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ใบอนุญาตมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๖๑)

๔) กำหนดให้ผู้เพาะปลูกต้นยาสูบ ผู้บ่มใบยา หรือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ เมื่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตต้องการทราบชนิดและปริมาณของเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ใบยา ยาสูบ หรือต้องการทราบรายละเอียดในการดำเนินงานเกี่ยวกับการเพาะปลูกต้นยาสูบ การผลิตยาสูบ (มาตรา ๑๖๒)

๕) กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะผลิตยาสูบ ให้ยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดี และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ใบอนุญาตให้มีอายุสามปีนับแต่วันที่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๖๓)

๖) กำหนดให้การผลิตบุหรี่ซิการ์แรตเป็นกิจการผูกขาดของรัฐ (มาตรา ๑๖๔)

๗) กำหนดให้ห้ามมิให้ผู้ใดครอบครองยาสูบที่มีได้เสียภาษีเกินกว่าห้าร้อยกรัม หรือยาสูบประเภทยาเส้นที่มีได้เสียภาษีเกินกว่าหนึ่งกิโลกรัม เว้นแต่เป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรมที่ได้รับใบอนุญาตให้ผลิตยาสูบมีไว้ในโรงงานอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บน (มาตรา ๑๖๕)

๘) กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะนำเข้าหรือส่งออกใบอนุญาตซึ่งใบยา ยาอัด หรือยาสูบ ต้องยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดี การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ถ้าเป็นการนำเข้ามาเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้าหรือมิใช่เพื่อการค้า กรณีนี้ อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันไม่ต้องขอรับใบอนุญาตตามจำนวนและทางด้านศุลกากรที่อธิบดีประกาศกำหนดก็ได้ เว้นแต่ผู้ขนส่งโดยสุจริต หรือการนำเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ อธิบดีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำกับดูแลสินค้าตามมาตรานี้ได้ตามที่เห็นสมควร (มาตรา ๑๖๖)

๙) กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะขายยาสูบ ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ใบอนุญาตมีอายุหนึ่งปี นับแต่วันที่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๖๗)

๑๐) กำหนดให้ใบอนุญาตขายยาสูบประเภทที่ ๑ สามารถขายส่งยาสูบครั้งหนึ่งจำนวน ๑,๐๐๐ มวนขึ้นไป ขายส่งยาสูบประเภทเส้นครั้งหนึ่งจำนวน ๒ กิโลกรัมขึ้นไป และขายส่งยาสูบประเภทยาเส้นปรุงหรือยาเคี้ยว ครั้งหนึ่งจำนวน ๒๐๐ กรัมขึ้นไป กำหนดให้ใบอนุญาตขายยาสูบประเภทที่ ๒ สำหรับการขายปลีกยาสูบครั้งหนึ่งจำนวนต่ำกว่า ๑,๐๐๐ มวน ถ้าเป็นการขายปลีกยาสูบประเภทยาเส้น ครั้งหนึ่งจำนวนต่ำกว่า ๒ กิโลกรัม และการขายปลีกยาสูบประเภทยาเส้นปรุงหรือยาเคี้ยวครั้งหนึ่งจำนวนต่ำกว่า ๒๐๐ กรัม และกำหนดให้ใบอนุญาตขายยาสูบประเภทที่ ๓ สำหรับการขายผลิตภัณฑ์ยาสูบอื่น (มาตรา ๑๖๘)

๑๑) กำหนดให้การขายยาสูบต้องขายตามขนาดของที่ได้เสียภาษีแล้ว ห้ามแบ่งขาย (มาตรา ๑๖๙)

๔.๓ ส่วนที่ ๓ ไฟ

๑) กำหนดบทนิยามของคำว่า “ไฟ” (มาตรา ๑๗๐)

๒) กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะผลิตไฟ ต้องยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดี การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ใบอนุญาตมีอายุสามปี นับแต่วันที่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๗๑)

๓) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดมีไว้ในครอบครอง ซึ่งแม่พิมพ์สำหรับพิมพ์ไฟ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๗๒)

๔) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดมีไฟที่ยังมิได้เสียภาษีไว้ในครอบครองเกินกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบใบ เว้นแต่เป็นไฟซึ่งกรมสรรพสามิตทำขึ้น หรือเป็นไฟที่มีตราซึ่งกรมสรรพสามิตได้กำหนดขึ้นประทับอยู่ (มาตรา ๑๗๓)

๕) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดตัดแปลงแก้ไขหรือกระทำด้วยประการอื่นใดแก่ไฟ ซึ่งกรมสรรพสามิตทำขึ้นเพื่อขายอย่างไฟ และกำหนดห้ามมิให้ผู้ใดขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งไฟที่ได้ทำการตัดแปลงแก้ไขหรือกระทำด้วยประการอื่นใด (มาตรา ๑๗๔)

๖) กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะนำไฟเข้ามาในราชอาณาจักร ต้องยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดี การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง กรณีเป็นการนำไฟเข้ามาเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้าหรือมิใช่เพื่อการค้า อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันให้นำเข้ามาได้โดยไม่ต้องขอรับใบอนุญาต ทั้งนี้ ตามจำนวนและทางด้านศุลกากรที่อธิบดีประกาศกำหนด เว้นแต่ผู้ทำการตามหน้าที่ผู้ขนส่ง

โดยสุจริต หรือกรณีการนำเข้าเพื่อผ่านแดนหรือถ่ายลำตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำกับดูแลสินค้าตามมาตรานี้ได้ตามที่เห็นสมควร (มาตรา ๑๗๕)

๗) กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะขายไฟต้องยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิต การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ใบอนุญาตมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๗๖)

๘) กำหนดให้ใบอนุญาตขายไฟประเภทที่ ๑ สามารถขายไฟ ครั้งหนึ่งจำนวนตั้งแต่ ๔๐ สำหรับขึ้นไป และใบอนุญาตขายไฟประเภทที่ ๒ สามารถขายไฟครั้งหนึ่งจำนวนต่ำกว่า ๔๐ สำหรับ (มาตรา ๑๗๗)

๔.๔ ส่วนที่ ๔ การแสดงใบอนุญาต การเปลี่ยนแปลงสถานที่ และการโอนใบอนุญาต

๑) กำหนดให้ใบอนุญาตผลิตหรือขายสุรา ยาสูบ และไฟสามารถใช้ได้เฉพาะในสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตและต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผย เมื่อใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องขอใบแทนใบอนุญาตจากผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญ กรณีนี้ใบแทนใบอนุญาตถือเป็นใบอนุญาต (มาตรา ๑๗๘)

๒) กำหนดห้ามมิให้ผู้ได้รับใบอนุญาตผลิตหรือขายสุรา ยาสูบ และไฟ เปลี่ยนแปลงสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๗๙)

๓) กำหนดการโอนใบอนุญาตจะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๘๐)

๔.๕ ส่วนที่ ๕ การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต

๑) กำหนดผู้ที่ได้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามข้อกำหนดในใบอนุญาต ให้ผู้ออกใบอนุญาตมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้มีกำหนดครั้งละไม่เกินหกเดือน (มาตรา ๑๘๑)

๒) กำหนดให้ผู้ออกใบอนุญาตสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ เมื่อผู้รับใบอนุญาตถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งใช้ใบอนุญาตอีก หรือไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือตามข้อกำหนดในใบอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง (มาตรา ๑๘๒)

๓) กำหนดห้ามมิให้ผู้ที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต จะขออนุญาตใหม่อีกไม่ได้ จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้ทราบคำสั่ง (มาตรา ๑๘๓)

๕. หมวด ๓ บทกำหนดโทษ

๕.๑ กำหนดให้ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๗ หรือมาตรา ๑๒๐ วรรคสองหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท กำหนดให้ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา ๖๔ วรรคสอง หรือวิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๗๙ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท กำหนดให้ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีออกตามมาตรา ๖ (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) และผู้ที่ไม่อำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสรรพสามิตหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ตามมาตรา ๑๔ วรรคสอง หรือมาตรา ๑๓๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๑๘๔)

๕.๒ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินแปดหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่ขัดขวางเจ้าพนักงานสรรพสามิตหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ตามมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๒๐ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๑๒๓ (๑) (๒) หรือ (๔) (มาตรา ๑๘๕)

๕.๓ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่ห้าเท่าถึงยี่สิบเท่าของค่าภาษีที่จะต้องเสีย หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่ได้กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๒๖ หรือนำเข้าซึ่งสินค้าที่มีได้เสียภาษี (มาตรา ๑๘๖)

๕.๔ กำหนดระวางโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาทสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ หรือมาตรา ๘๐ วรรคสอง (มาตรา ๑๘๗)

๕.๕ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือไม่ยอมตอบคำถามอันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือหนังสือเรียกของอธิบดี คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๙ มาตรา ๙๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๒๓ (๓) มาตรา ๑๒๔ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๑๔๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุอันสมควร (มาตรา ๑๘๘)

๕.๖ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับสำหรับ ผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๘๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓ หรือมาตรา ๑๒๑ (มาตรา ๑๘๙)

๕.๗ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินสี่แสนบาทสำหรับผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๑๔๖ (มาตรา ๑๙๐)

๕.๘ กำหนดระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทสำหรับผู้ขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งสุราที่ผลิต โดยฝ่าฝืนมาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง (มาตรา ๑๙๑)

๕.๙ กำหนดระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทสำหรับผู้ซื้อหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งสุรา ที่ผลิตโดยฝ่าฝืนมาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง และกำหนดให้ระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาทสำหรับการมีไว้ในครอบครองซึ่งสุราที่มีปริมาตรต่ำกว่าหนึ่งลิตร (มาตรา ๑๙๒)

๕.๑๐ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๖๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๑๗๑ วรรคหนึ่ง (มาตรา ๑๙๓)

๕.๑๑ กำหนดระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทสำหรับผู้ที่ได้รับใบอนุญาตผลิตสุราหรือยาสูบ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง หรือ มาตรา ๑๖๓ วรรคหนึ่ง (มาตรา ๑๙๔)

๕.๑๒ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๕๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๑๗๕ วรรคหนึ่ง (มาตรา ๑๙๕)

๕.๑๓ กำหนดระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาทสำหรับผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๕๘ มาตรา ๑๕๘ มาตรา ๑๖๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๖๑ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๖๒ มาตรา ๑๖๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๖๙ หรือมาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง (มาตรา ๑๙๖)

๕.๑๔ กำหนดระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท สำหรับผู้ที่ได้รับใบอนุญาตขายสุราตามมาตรา ๑๕๕ ใบอนุญาตขายยาสูบตามมาตรา ๑๖๗ หรือใบอนุญาตขายไฟ้ตามมาตรา ๑๗๖ ทำการขายไม่ตรงตามประเภท ของใบอนุญาต (มาตรา ๑๙๗)

๕.๑๕ กำหนดระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง (มาตรา ๑๙๘)

๕.๑๖ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับตามจำนวนไฟของกลาง เป็นเงินสี่เท่าของราคาไฟที่กรมสรรพสามิตขายในประเภทเดียวกันแต่ต้องไม่ต่ำกว่าห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๗๔ (มาตรา ๑๙๙)

๕.๑๗ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ที่มีเจตนาไม่ยื่นแบบรายการภาษีที่ต้องยื่นตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี (มาตรา ๒๐๐)

๕.๑๘ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับสำหรับพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานสรรพสามิตผู้ใดเปิดเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจการของผู้มีหน้าที่เสียภาษีอันเป็นข้อเท็จจริงที่ตามปกติวิสัยของผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยซึ่งมาหรือล่วงรู้เนื่องจากการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติราชการหรือเพื่อประโยชน์ในการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี (มาตรา ๒๐๑)

๕.๑๙ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านสองแสนบาทสำหรับผู้ซึ่งแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ นำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงหรือยื่นบัญชีหรือเอกสารอันเป็นเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี (มาตรา ๒๐๒)

๕.๒๐ กำหนดระวางโทษปรับตั้งแต่สองเท่าถึงสิบเท่าของค่าภาษีที่จะต้องเสีย หรือที่เสียไม่ครบถ้วน แต่ต้องไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยบาท สำหรับการมีไว้ในครอบครองซึ่งสินค้าที่เป็นสินค้าที่มีได้เสียภาษีหรือเสียภาษีไม่ครบถ้วน เว้นแต่เป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรมที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตมีไว้ในโรงอุตสาหกรรมหรือในคลังสินค้าทัณฑ์บนหรือกรณีประกอบอุตสาหกรรมที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตและได้รับใบอนุญาตผลิตสุรา ยาสูบ และไฟมีไว้ในโรงอุตสาหกรรม หรือในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือในกรณีที่เป็นการครอบครองยาสูบหรือไฟโดยชอบตามมาตรา ๑๖๕ หรือมาตรา ๑๗๓ และกำหนดให้ระวางโทษปรับตั้งแต่สองเท่าถึงสิบเท่าของค่าภาษีที่จะต้องเสีย หรือที่เสียไม่ครบถ้วนสำหรับการมีไว้ในครอบครองโดยไม่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายซึ่งสินค้าที่ได้รับยกเว้นหรือได้รับคืนภาษีแล้วตามหมวด ๑ ส่วนที่ ๙ (มาตรา ๒๐๓)

๕.๒๑ กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับตั้งแต่ห้าเท่าถึงสิบห้าเท่าของค่าภาษีที่จะต้องเสียหรือที่เสียไม่ครบถ้วน แต่ต้องไม่ต่ำกว่าแปดร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับสำหรับผู้ซึ่งขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งสินค้าที่เป็นสินค้าที่มีได้เสียภาษีหรือเสียภาษีไม่ครบถ้วน เว้นแต่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตมีไว้ในโรงอุตสาหกรรมหรือในคลังสินค้าทัณฑ์บนหรือผู้ประกอบอุตสาหกรรมที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตและได้รับใบอนุญาตผลิตสุรา ยาสูบ และไฟมีไว้ในโรงอุตสาหกรรมหรือในคลังสินค้าทัณฑ์บนหรือในกรณีที่เป็นการขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งไฟที่กรมสรรพสามิตผลิตขึ้น และกำหนดให้ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับตั้งแต่ห้าเท่าถึงสิบห้าเท่าของค่าภาษีที่จะต้องเสียหรือที่เสียไม่ครบถ้วน แต่ต้องไม่ต่ำกว่าแปดร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับสำหรับขายหรือมีไว้เพื่อขายโดยไม่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งสินค้าที่ได้รับยกเว้นหรือได้รับคืนภาษีแล้วตามหมวด ๑ ส่วนที่ ๙ (มาตรา ๒๐๔)

๕.๒๒ กำหนดระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาทสำหรับผู้ที่ได้รับใบอนุญาตผลิตหรือขายสุรา ยาสูบ หรือไฟซึ่งออกตามมาตรา ๑๕๓ มาตรา ๑๕๕ มาตรา ๑๖๓ มาตรา ๑๖๗ มาตรา ๑๗๑ และมาตรา ๑๗๖ ได้ใช้ใบอนุญาตไม่ตรงกับสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตไม่แสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผย หรือไม่ขอใบแทนใบอนุญาตจากผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญ (มาตรา ๒๐๕)

๕.๒๓ กำหนดให้ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๒๐๓ (๑) หรือ (๒) หรือมาตรา ๒๐๔ (๑) หรือ (๒) นอกจากจะได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้แล้ว ให้มีหน้าที่เสียภาษีสำหรับสินค้าให้ครบถ้วนอีกด้วย แต่หาก

ไม่ยอมชำระภาษีภายในเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด ให้อธิบดีสั่งให้นำสินค้านั้นออกขายทอดตลาด ได้เงินที่ได้จากการขายทอดตลาด ให้หักใช้ค่าเก็บรักษา ค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาด และค่าภาษี ยังมีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใด ให้แจ้งให้เจ้าของสินค้านั้นมารับคืน แต่ถ้าไม่มารับคืนภายในหนึ่งปีนับแต่วันแจ้ง ให้เงินนั้นตกเป็นของแผ่นดินและกำหนดให้สินค้าด้อยคุณภาพ สินค้าปลอม หรือสินค้าที่ไม่เหมาะสมในการบริโภค หรือสินค้าที่มีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้ตกเป็นของกรมสรรพสามิต ทั้งนี้ ให้ทำลายสินค้านั้น หรือจัดการกับสินค้านั้นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๒๐๖)

๕.๒๔ กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งริบบรรดาเครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะสินค้าหรือวัตถุอื่นใด ซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือมีไว้เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นของกรมสรรพสามิต เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านี้เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นด้วยในการกระทำความผิด กำหนดให้ของกลางที่เป็นยาเส้น และเครื่องมือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตในคดีกระทำความผิดตามมาตรา ๑๖๓ สินค้าในคดีกระทำความผิดตามมาตรา ๑๗๓ และมาตรา ๑๗๔ แสตมป์สรรพสามิตหรือเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีในการกระทำความผิดที่มีโทษตามมาตรา ๑๘๙ ตลอดจนภาชนะที่บรรจุสิ่งของดังกล่าว ภาชนะ เครื่องกลั่นสำหรับทำสุรา ในการกระทำความผิดที่มีโทษตามมาตรา ๑๙๓ ยาสูบ บุหรี่ ซิกาแรต ในการกระทำความผิดที่มีโทษตามมาตรา ๒๐๓ (๑) และ (๒) และมาตรา ๒๐๔ (๑) และ (๒) รวมทั้งหีบห่อ หรือแม่พิมพ์ไฟ ในการกระทำความผิดที่มีโทษตามมาตรา ๑๙๘ เหล่านี้ศาลอาจสั่งริบเป็นของกรมสรรพสามิตได้ ไม่ว่าจะมิได้ผู้กลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ และกำหนดให้สินค้าที่มีไว้เป็นความผิดหากผู้ต้องหายินยอมให้ทำการเปรียบเทียบคดีอันเป็นเหตุให้คดีอาญาเลิกกัน ให้สินค้านั้นตกเป็นของกรมสรรพสามิต และให้ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓๒ โดยอนุโลม (มาตรา ๒๐๗)

๕.๒๕ กำหนดให้การกระทำความผิดของนิติบุคคลเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการหรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (มาตรา ๒๐๘)

๖. บทเฉพาะกาล

๖.๑ กำหนดให้บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสุรา กฎหมายว่าด้วยสุรา กฎหมายว่าด้วยยาสูบ และกฎหมายว่าด้วยไฟที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้ได้ต่อไป จนกว่าการดำเนินการจัดเก็บภาษีนั้นจะเสร็จสิ้นไป และกำหนดให้สินค้าที่ได้เสียภาษีไว้แล้ว ตามกฎหมายที่ถูกยกเลิกตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าเงินภาษีที่ได้เสียไว้แล้วนั้น เป็นเงินภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๐๙)

๖.๒ การยื่นคำคัดค้านการประเมินภาษีและการยื่นอุทธรณ์คำวินิจฉัย คำคัดค้านที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ที่อยู่ระหว่างการพิจารณาให้ถือเป็นกรณียื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัตินี้ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

กรณีที่มีการประเมินภาษีแล้วและอยู่ในระหว่างระยะเวลายื่นคำคัดค้าน หรือกรณีที่มีคำวินิจฉัยคำคัดค้านแล้วและอยู่ในระหว่างระยะเวลายื่นอุทธรณ์ หรือกรณีที่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์คำวินิจฉัยคำคัดค้านแล้วและอยู่ในระหว่างระยะเวลาฟ้องคดีต่อศาลตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีที่ได้รับแจ้งการประเมินหรือผู้ได้รับคำวินิจฉัยคำคัดค้านยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หรือให้ผู้ได้รับคำวินิจฉัยอุทธรณ์คำวินิจฉัยคำคัดค้านฟ้องคดีต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แล้วแต่กรณี

ให้ถือว่า การดำเนินการบังคับชำระภาษีค้าง และการยึดหรืออายัดทรัพย์สินใด ๆ ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นการดำเนินการบังคับชำระภาษีค้าง และการยึดหรืออายัดตามพระราชบัญญัตินี้

การบังคับชำระภาษีค้างตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๑๐)

๖.๓ บรรดากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีได้อ้างถึงกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยสุรา กฎหมายว่าด้วยยาสูบ กฎหมายว่าด้วยไฟ กฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสรรพสามิต และกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสุรา ให้ถือว่าบทกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีนั้นอ้างถึงพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๑๑)

๖.๔ กำหนดให้ใบทะเบียนสรรพสามิตที่ออกให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมและผู้ประกอบกิจการสถานบริการ ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ที่ได้ออกก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปอีกหกเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและกำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้นำเข้า หรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการ ยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตต่อสรรพสามิตพื้นที่ ณ สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่แห่งท้องที่ที่โรงอุตสาหกรรม สถานประกอบการ หรือสถานบริการนั้นตั้งอยู่ แล้วแต่กรณี ภายในหกเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในมาตรา ๓๓ (มาตรา ๒๑๒)

๖.๕ กำหนดให้ใบอนุญาตที่ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๙๓ พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ และ พระราชบัญญัติไฟ พุทธศักราช ๒๔๘๖ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุใบอนุญาต กำหนดให้ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ และมาตรา ๑๔๔ ฉ (๑) แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ยังคงใช้ได้ต่อไปอีกหกเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ กำหนดให้ผู้ที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ภายในหกเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับการยื่นขอใบอนุญาตนั้น (มาตรา ๒๑๓)

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ